

Juridisch bulletin

Rechtspraak 2013

Inhoud

1	<i>Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen</i>	4
1.1	Arrest van het Hof van Justitie van de Euroese Unie van 20 juni 2013, nr. C 20/12 (E.G. e.a. tegen het Groothertogdom Luxemburg) (Hervorming van de Luxemburgse kinderbijslag – Vrij verkeer van werknemers – Sociaal voordeel in de zin van artikel 7, §2 van verordening 1612/68)	4
2	<i>Grondwettelijk Hof</i>	6
3	<i>Hof van Cassatie</i>	7
4	<i>Arbeidshoven</i>	8
4.1	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 28 februari 2013 (L.D. vs. RKW, A.R. 2010/AB/2271171) (Vraag om terugbetaling kinderbijslagtoeslag – Onverschuldigd bedrag terug te betalen aan de RKW – Gevolgen opheffing artikel 213, derde lid, KB 3 juli 1996)	8
4.2	Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 15 maart 2013 (M.B. vs. RKW, A.R. 2012/AH/227) (Artikel 17, derde lid, Handvest Sociaal Verzekerde: geen toepassing indien men wist of moest weten dat men geen recht had – Gebrek goede trouw)	9
4.3	Arrest van het Arbeidshof te Gent van 18 maart 2013 (RKW vs. V.H.A., A.R. 2012/AG/135) (Artikel 17, lid 2 Handvest: geen toepassing indien fout begaan door andere instelling dan de uitbetalende Rijksdienst – Terechte terugvordering – RKW niet verantwoordelijk voor eventuele fout van derden)	10
4.4	Arrest van het Arbeidshof te Gent van 15 april 2013 (A.A.M.A. vs. RKW, A.R. 2012/AG/73) (Artikel 1, vierde lid, wet tot instelling gewaarborgde gezinsbijslag: begrip ‘hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste van de aanvrager’ – Niet voldaan wanneer kind wordt opgevangen door Sociale Dienst van de Socialistische Solidariteit (SESO))	12
4.5	Arrest van het Arbeidshof te Bergen van 23 april 2013 (G.B. vs. RKW, A.R. 2009/AM/21778) (Verdwenen echtgenote – Overlijden – Verjaringstermijn – Beperkingen van hoger beroep)	13
4.6	Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 5 september 2013 (L.D. vs. RKW, A.R. 2010/AB/1171) (Onverschuldigd bedrag terug te betalen aan de RKW – Geen overschrijding van de inkomensgrens)	14
5	<i>Arbeidsrechtbanken</i>	16
5.1	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Charleroi van 9 januari 2013 (S. en Z. vs. K. 41, A.R. 11/1292/A) (Arbeidsongeschiktheid voor 66% - Verlies van toeslag – Discriminatie)	16
5.2	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Aarlen van 12 februari 2013 (M.S. vs. UCM, R.G. 11/112/A) (Terugvordering onverschuldigd bedrag – Samenloop van Europese rechten – Voorrang van de staat waarin iemand een beroepsactiviteit uitoefent)	17
5.3	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 12 februari 2013 (G.K. vs. Fonds 41 en de FOD Sociale Zekerheid, A.R. 11/1602/A) (Rechtgevend kind studeert in de VSA – Geen recht op kinderbijslag – Algemeen rechtsprincipe van de scheiding der machten)	17
5.4	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Kortrijk van 10 april 2013 (M.D. vs K. 19, AR 12/1043/A) (Verzoekschrift in het Frans - Gebrekkige motivering van de administratieve beslissing)	18
5.5	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Nijvel van 23 juli 2013 (RKW vs D.J., AR nr. 12/921/A) (Gewaarborgde gezinsbijslag – Bestaansmiddelen oncontroleerbaar)	19

5.6	Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 12 september 2013 (A.K. vs RKW, AR nr. 390.665) (Kinderen opgevoed in het buitenland – Aanvraag tot verzaking aan de terugvordering van een onverschuldigd bedrag – Kwade trouw van de debiteur)	20
6	Andere	23

1 Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen

1.1 Arrest van het Hof van Justitie van de Euroese Unie van 20 juni 2013, nr. C 20/12 (E.G. e.a. tegen het Groothertogdom Luxemburg) (**Hervorming van de Luxemburgse kinderbijslag – Vrij verkeer van werknemers – Sociaal voordeel in de zin van artikel 7, §2 van verordening 1612/68**)

Mevrouw E.G. en andere studenten wonen en studeren allemaal in België maar hebben een ouder die in het Groothertogdom Luxemburg werkt. Nadat men 18 jaar is, krijgt men daar geen kinderbijslag meer.

Op grond van de Luxemburgse wet van 22 juni 2000 betreffende de financiële hulp voor hogere studies (*Loi du 22 juin 2000 concernant l'aide financière de l'Etat pour études supérieures*) kunnen studenten, op voorwaarde dat ze in Luxemburg verblijven, een beurs krijgen om hun hogere studies in het Groothertogdom of in een ander land te financieren.

Mevrouw E.G. en de andere eisers voldoen niet aan die verblijfsvoorwaarde en krijgen dus geen financiële steun. Ze tekenen beroep aan bij het Tribunal administratif van het Groothertogdom, dat een vraag stelt aan het Hof van Justitie van de Europese Unie over de verenigbaarheid van die nationale wet met het recht van de Europese Unie.

Het Hof van Justitie geeft eerst aan dat die beurs niet beschouwd mag worden als gezinsbijslag in de zin van artikel 68 van verordening 883/2004 van 29 april 2004 betreffende de coördinatie van de socialezekerheidsstelsels.

Dan bekijkt het of de Luxemburgse wet verenigbaar is met artikel 7, §2 van verordening 1612/68 van 15 oktober 1968 betreffende het vrije verkeer van de werknemers binnen de gemeenschap.

De studenten voeren directe discriminatie aan aangezien de Luxemburgse wet niet-staatsburgers verplicht om effectief in het Groothertogdom te verblijven terwijl Luxemburgse staatsburgers er enkel gedomicilieerd moeten zijn, dus in het Luxemburgse bevolkingsregister ingeschreven moeten zijn.

Het Hof verwerpt dat omdat de begrippen domicilie, verblijfplaats en verblijf aan elkaar gelijkgesteld zijn in het Luxemburgse recht en er dus niemand anders behandeld wordt op basis van dat criterium.

Het Hof vindt echter wel dat er sprake is van indirecte discriminatie aangezien de Luxemburgse staatsburgers statistisch gezien meer kans hebben om in Luxemburg te verblijven. De niet-staatsburgers zouden dus gediscrimineerd worden. Het Hof wijst erop dat de regel tegen discriminatie zowel van toepassing is op werknemers die in het land verblijven waar ze werken als op werknemers die in een land werken en in een buurland verblijven.

Het Hof onderzoekt dan of aan de drie voorwaarden voldaan is om te kunnen spreken van indirecte discriminatie.

Via de discriminatie moet in de eerste plaats een legitieme doelstelling worden nagestreefd. Het Hof verwerpt het argument over de budgettaire impact van de toekenning van de financiële hulp aan de niet-staatsburgers door erop te wijzen dat de regel tegen discriminatie niet mag overtreden worden voor budgettaire redenen.

Ze neemt wel het argument van de Luxemburgse regering aan, die zegt dat de bedoeling van die maatregel hogere studies aanmoedigen is om het aantal personen met een diploma hoger onderwijs te verhogen en zo de economie van het land aan te zwengelen. Het Hof vindt dus dat er een legitieme doelstelling is.

De indirecte discriminatie moet vervolgens een gepaste maatregel zijn om de legitieme doelstelling te behalen. Het Hof vindt dat de Luxemburgse maatregel gepast is om de doelstelling te behalen aangezien de Luxemburgse staatsburgers statistisch gezien meer kans hebben om deel uit te maken van de Luxemburgse arbeidsmarkt na hun studies dan dat ze in het buitenland zouden gaan werken.

De maatregel mag ten slotte niet verder gaan dan nodig is om de doelstelling te behalen. Wat dat betreft vindt het Hof dat de voorwaarden niet worden nageleefd door de Luxemburgse maatregel aangezien enkel een verblijfs criterium gehanteerd wordt.

Het stelt dat er gevallen zijn waarbij personen die in Luxemburg verblijven niet in Luxemburg werken na hun studies en gevallen waarbij personen die niet in Luxemburg verblijven in Luxemburg gaan werken wegens de bijzondere band die ze hebben met dat land omdat een van hun ouders er werkt.

Het Hof licht toe dat de Luxemburgse regering bijvoorbeeld de terugbetaling van de hulp had kunnen laten afhangen van het al dan niet werken in het Groothertogdom na de studies. De Luxemburgse regering had ook kunnen vastleggen dat de ouder minimum een bepaalde periode in het Groothertogdom moet werken voor de kinderen de financiële hulp kunnen krijgen.

Het Hof vindt daarom dat de Luxemburgse maatregel ter ondersteuning van hogere studies, waarin enkel rekening gehouden wordt met een verblijfsvoorwaarde, een indirecte discriminatie is waarmee het recht van de Europese Unie niet nageleefd wordt.

Uit het [arrest van het Hof van Justitie](#) vloeit voort dat, rekening houdend met het feit dat de Luxemburgse financiële hulp geen gezinsbijslag is in de zin van het voormelde artikel 68 van verordening 883/2004, de financiële hulp bovenop de in toepassing van het Belgisch recht betaalde kinderbijslag ontvangen mag worden.

2 Grondwettelijk Hof

3 Hof van Cassatie

4 Arbeidshoven

4.1 Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 28 februari 2013 (L.D. vs. RKW, A.R. 2010/AB/2271171) (**Vraag om terugbetaling kinderbijslagtoeslag – Onverschuldigd bedrag terug te betalen aan de RKW – Gevolgen opheffing artikel 213, derde lid, KB 3 juli 1996**)

Onuitgegeven

De Rijksdienst heeft beroep aangetekend tegen een vonnis van de arbeidsrechtbank van Brussel van 25 november 2010 waarin die oordeelt dat de vordering van mevrouw L.D. ongegrond is en de tegenvordering van de RKW deels gegrond is.

Dit zijn de feiten die tot de zaak geleid hebben:

De heer C.O., echtgenoot van mevrouw L.D. had voor zijn twee kinderen recht op verhoogde kinderbijslag op basis van zijn handicap (artikel 57, §2 KBW).

Op 1 februari 2010 had de Rijksdienst vastgesteld dat het gecumuleerde bedrag van hun gezinsinkomsten voor januari en voor april 2009 en sinds juli 2009 de inkomensgrens overschreed.

De Rijksdienst had echter de toeslag betaald tot 30 september 2009 op basis van de gezinsinkomsten van mei 2009, die de inkomensgrens niet overschreden (artikel 54, §3 KBW).

Op 4 februari 2010 had de Rijksdienst aan mevrouw L.D. een onverschuldigde betaling van €470,68 betekend. Ze had dat bedrag ten onrechte ontvangen voor de periode van 1 oktober 2009 tot 30 januari 2010 omdat de voorwaarden niet vervuld waren. De gecumuleerde gezinsinkomsten overschreden namelijk het grensbedrag sinds 1 juli 2009.

De schuld werd teruggebracht tot €232,95 na een inhouding op de kinderbijslag van februari 2010.

Na de beslissing van de Rijksdienst heeft mevrouw L.D. een vordering ingesteld waarin ze aan de arbeidsrechtbank vroeg dat de RKW zou verzaken aan de terugvordering van de bedragen.

De Rijksdienst heeft dan de administratieve procedure tot terugvordering van de ten onrechte betaalde kinderbijslag opgeschort en een tegenvordering ingediend om mevrouw L.D. te laten veroordelen tot de terugbetaling van €232,95 vermeerderd met de gerechtelijke interesten.

De arbeidsrechtbank heeft in haar vonnis geoordeeld dat de kinderbijslagtoeslag voor januari 2010 niet teruggevorderd kon worden en heeft dus mevrouw L.D. veroordeeld tot de terugbetaling aan de Rijksdienst van €115,35 vermeerderd met de gerechtelijke interesten.

De Rijksdienst heeft dan beroep aangetekend tegen dat vonnis omdat mevrouw L.D. daarin slechts veroordeeld werd tot de betaling van €115,35. De RKW vordert de veroordeling van de geappelleerde tot de betaling van €239,95 vermeerderd met de gerechtelijke interesten.

De Rijkdienst baseert zich op artikel 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 26 oktober 2004 waarin de inkomensgrens staat waarboven geen kinderbijslagtoeslag toegekend wordt, en verdedigt dat het grensbedrag dat het laatst is vastgelegd in artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 van toepassing was.

De eerste rechter had daarentegen geoordeeld dat die bepaling niet meer van toepassing was sinds de opheffing van artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 en dat de terugvordering door de Rijkdienst dus geen wettelijke basis meer had sinds 1 januari 2010.

Het arbeidshof van Brussel oordeelt dat de inkomensgrens in artikel 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 26 oktober 2004 van toepassing blijft ongeacht de opheffing van artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996, maar dat in tegenstelling tot de stelling van de Rijkdienst dat grensbedrag niet vastgesteld mag worden met verwijzing naar het bedrag dat het laatst is vastgelegd in artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996. Het hof oordeelt namelijk dat in artikel 2, tweede lid van dat besluit het grensbedrag verwijst naar de maximale invaliditeitsuitkering per dag voor een werknemer met personen ten laste en dat die verwijzing op zich blijft bestaan, onafhankelijk van de opheffing van artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996.

Op basis van het voorgaande oordeelt het hof dat het beroep deels gegrond is in die zin dat het vonnis waarin de geappelleerde veroordeeld wordt tot de betaling van €115,35 aan de Rijkdienst, vernietigd moet worden. De bepaling van het onverschuldigde bedrag dat mevrouw L.D. moet terugbetalen, wordt opgeschort.

4.2 Arrest van het Arbeidshof te Antwerpen van 15 maart 2013 (M.B. vs. RKW, A.R. 2012/AH/227) (Artikel 17, derde lid, Handvest Sociaal Verzekerde: geen toepassing indien men wist of moest weten dat men geen recht had – Gebrek goede trouw)

Onuitgegeven

In eerste aanleg had de arbeidsrechtbank de terugbetaling bevolen van onverschuldigd uitbetaalde kinderbijslagen. Na enkele jaren regelmatig kinderbijslag uitbetaald te hebben, was de Rijkdienst er nl. achtergekomen dat mevrouw B. tegelijkertijd ook in Duitsland kinderbijslagen ontving. Dit had men ontdekt door contacten met het verbindingsorgaan in Duitsland, toen er zich een onderbreking voordeed in de beroepssituatie van mevrouw, en de Rijkdienst navraag had gedaan om eventueel via de tewerkstelling van de vader in Duitsland het recht te laten vaststellen.

Mevrouw B. ging tegen deze beslissing in hoger beroep.

Zij haalt aan dat de Rijkdienst haar vanaf november 2007 kinderbijslag had uitbetaald. Nochtans had zij enkel een aanvraag gedaan tot het bekomen van kraamgeld. Omdat de Rijkdienst gezinsbijslag is blijven betalen tot 31 augustus 2010 hoewel mevrouw B. enkel het kraamgeld had gevraagd, stelt zij dat de RKW door haar fout niet kan terugvorderen en beroept ze zich op artikel 17 van de wet van 11 april 1995 tot invoering van het Handvest van de sociaal verzekerde.

Het Hof oordeelt dat dat derde lid van artikel 17 van het Handvest sociaal verzekerde bepaalt dat de niet-retroactiviteit van de terugvordering niet geldt indien de sociaal verzekerde **weet of moest weten dat hij geen recht heeft of meer heeft** op het gehele bedrag van de bijslag.

Het wordt niet betwist dat mevrouw B. wist dat ze geen recht had op de kinderbijslag. Zij heeft immers

tot viermaal toe uitdrukkelijk gesteld dat ze geen kinderbijslag wenste en in het oorspronkelijk aanvraagformulier wordt vermeld dat er recht is op kinderbijslag via de (Duitse) werkgever van de echtgenoot van mevrouw B. Nochtans heeft ze aan de Rijksdienst nooit de ontorechte ontvangst van de kinderbijslag gemeld.

Het Hof besluit dat hoewel de RKW een fout maakt door kinderbijslag toch uit te betalen, er geen toepassing kan gemaakt worden van artikel 17, eerste en tweede lid wet Handvest Sociaal Verzekerde en dus van het ontzeggen van terugwerkende kracht aan de terugvordering, nu mevrouw B. wist dat ze geen recht had op de kinderbijslag en nooit enige brief heeft gestuurd aan de Rijksdienst om dit te melden waardoor de Rijksdienst pas bij het aanvragen van het onbezoldigd ouderschapsverlof heeft ontdekt dat er geen recht was op de kinderbijslag.

Deze stelling werd bevestigd door de ombudsman die uitdrukkelijk verklaarde dat de RKW meer aandacht kon besteden aan de speciale vermeldingen in de briefwisselingen maar dat mevrouw B. kon weten dat ze geen recht had op de dubbele betaling van de kinderbijslag.

Het hof oordeelt dat mevrouw B. zich dan ook niet kan beroepen op de vereiste goede trouw.

De Rijksdienst mag de kinderbijslag die onverschuldigd werd betaald nu er reeds recht was op kinderbijslag in Duitsland hetgeen door geen van de partijen betwist wordt, terugvorderen.

Het eerste vonnis dient dus vernietigd te worden, en mevrouw B. dient veroordeeld te worden tot terugbetaling van de onverschuldigd uitbetaalde kinderbijslag, te vermeerderen met de gerechtelijke intresten.

Het hoger beroep is dus gegrond.

4.3 Arrest van het Arbeidshof te Gent van 18 maart 2013 (RKW vs. V.H.A., A.R. 2012/AG/135) (Artikel 17, lid 2 Handvest: geen toepassing indien fout begaan door andere instelling dan de uitbetalende Rijksdienst – Terechte terugvordering – RKW niet verantwoordelijk voor eventuele fout van derden)

[Onuitgegeven](#)

De Rijksdienst was in beroep gegaan tegen een [vonnis van de arbeidsrechtbank te Oudenaarde van 5 maart 2012 \(A.R. nr. 10/940/A/III\)](#) waarin haar beslissing tot terugvordering van onverschuldigd betaalde kinderbijslagen vernietigd werd. De betaling had zijn oorsprong gevonden in een te late mededeling van gegevens door kas nr.19 (sociaalverzekeringsfonds, stelsel van de zelfstandigen) aan de Rijksdienst. De eerste rechter had geoordeeld dat het Handvest hier zijn toepassing moest vinden, met bijgevolg dus vernietiging van de beslissing tot terugvordering.

De rechtbank in eerste aanleg had nl. geoordeeld dat het duidelijk was dat de Rijksdienst weliswaar zelf geen fout had begaan - het was kas nr. 19 i.c. die ruim laattijdig cruciale gegevens had meegedeeld aan de Rijksdienst, waardoor de Rijksdienst ten onrechte was blijven verder betalen en de schuld van eiser ontstaan was - maar dat het niet onontbeerlijk is dat het de uitbetalende instelling zelf is die de juridische of materiële vergissing beging; **het volstond, aldus de eerste rechter, dat een andere instelling, bevoegd in dezelfde materie deze vergissing beging om het voordeel van artikel 17, lid 2 te kunnen**

doen toepassen. Eisende partij wist niet of had niet moeten weten dat zij niet langer kinderbijslag voor haar zoon kon ontvangen.

De vordering in eerste aanleg werd dan ook gegrond geacht en de aangevochten beslissing tot terugvordering werd vernietigd.

De Rijksdienst ging hiertegen in beroep.

De Rijksdienst stelt vooreerst dat de eerste rechter erkent dat ten onrechte ontvangen kinderbijslag, in beginsel dient te worden terugbetaald. Bovendien erkende de eerste rechter dat appellant geen fout beging, waardoor de terugvordering van ten onrechte betaalde uitkeringen slechts verjaart na verloop van drie jaar. De Rijksdienst merkt op dat de eerste rechter een grotere bescherming aan de sociaal verzekerde heeft toegekend dan op grond van het Handvest kan worden verantwoord. De Rijksdienst merkt bovendien op dat kas nr. 19 weliswaar kinderbijslag toekent, maar enkel in de regeling van de zelfstandigen en dus niet op basis van de Kinderbijslagwet. Appellant is dan ook van mening dat niet kan worden voorgehouden dat kas nr. 19 in dezelfde materie bevoegd is, zoals de eerste rechter verkeerdelijk meent. De Rijksdienst besluit dat overeenkomstig artikel 1376 B.W. en conform artikel 120bis KBW de geïntimeerde verplicht is terug te geven aan appelland wat hij onverschuldigd heeft ontvangen.

Het hof oordeelde dat het feit dat mevrouw in casu, noch de Rijksdienst aanvankelijk op de hoogte waren van de aanvraag van de vader om de kinderbijslag voor het kind te ontvangen, niets aan de feitelijke toestand veranderde, met name dat het kind daadwerkelijk door de vader werd opgevoed. Derhalve, aldus het Hof, werd de kinderbijslag ten onrechte betaald aan mevrouw.

Het arrest van het Grondwettelijk Hof van 20 januari 2010 kan hier niet toegepast worden daar de gevolgen niet berusten op een vergissing van de schuldenaar van de uitkeringen. De vordering is niet verjaard (3 jaar, daar er geen vergissing werd begaan door de appelland).

Artikel 17 van het Handvest van de Sociaal Verzekerde kan **hier niet toegepast** worden gezien er **geen vergissing werd begaan door de uitbetalende instelling die de nieuwe beslissing neemt**, hetgeen volgt uit de samenlezing van lid 1 en 2 van dit artikel.

Ook de advocaat-generaal had in zijn schriftelijk advies reeds in deze zin geadviseerd.

De geïntimeerde moet zich wenden tot kas nr. 19, indien zij meent dat dit kinderbijslagfonds een fout begaan heeft.

Het hoger beroep komt gegrond voor.

4.4 Arrest van het Arbeidshof te Gent van 15 april 2013 (A.A.M.A. vs. RKW, A.R. 2012/AG/73) (Artikel 1, vierde lid, wet tot instelling gewaarborgde gezinsbijslag: begrip 'hoofdzakelijk of uitsluitend ten laste van de aanvrager' – Niet voldaan wanneer kind wordt opgevangen door Sociale Dienst van de Socialistische Solidariteit (SESO))

Onuitgegeven

Mevrouw vroeg gewaarborgde gezinsbijslag aan, maar dit werd geweigerd door de Rijkdienst omdat ze de kinderen niet uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste had. De moeder en haar gezin waren immers ten laste van de Sociale Dienst van de Socialistische Solidariteit (SESO).

Mevrouw stelde beroep in bij de Arbeidsrechtbank te Gent tegen deze administratieve beslissing, en vorderde vernietiging van voormelde beslissing; haar vordering werd echter als ongegrond afgewezen. De eerste rechter trad de visie van de Rijkdienst volledig bij, namelijk dat onmogelijk kon worden aangenomen dat betrokkene zelf instond voor meer dan de helft van de kosten van het levensonderhoud voor haar kinderen.

Vervolgens stelde betrokkene hoger beroep in.

Zij stelt dat de eerste rechter niet naar de bedoeling van de wetgever heeft gekeken. Ze meent, net als het openbaar ministerie, dat het de bedoeling van de wetgever was om kinderbijslag te voorzien voor ieder kind dat in België kan verblijven en dat voldoet aan de verblijfsvoorwaarden.

Zij stelt verder dat het begrip ten laste niet kan worden omgekeerd indien uit het Rijksregister blijkt dat het kind steeds bij vader en moeder heeft verbleven. Ze merkt op dat ze het kind steeds voorzien heeft van voeding en onderdak. Ze erkent wel dat de middelen hiertoe haar ter beschikking werden gesteld door SESO.

De Rijkdienst, geïntimeerde, argumenteert dat appellante voorbijgaat aan het feit dat artikel 1, eerste lid van de wet van 20 juli 1971 bepaalt dat de gewaarborgde gezinsbijslag slechts verschuldigd is aan het kind dat uitsluitend of hoofdzakelijk ten laste is van de aanvrager. Een kind wordt beschouwd als hoofdzakelijk ten laste, in zoverre de betrokkene voor meer dan de helft bijdraagt in het onderhoud.

De Rijkdienst merkt op dat Vluchtelingenwerk Vlaanderen verklaarde dat appellante en haar kind ten laste waren van SESO van wie zij materiële en sociale dienstverlening ontvingen en een woning ter beschikking gesteld kregen. Geïntimeerde meent dan ook dat het gezin tijdens de betwiste periode over geen inkomen beschikte en de last van het kind werd gedragen door SESO.

Het Hof is duidelijk in zijn beoordeling: appellante had geen enkel inkomen zodat zij niet kon bijdragen in het onderhoud van het kind, zijn voeding, huisvesting, kleding,... Er dient dan ook aangenomen te worden dat zij tijdens de voormelde periode niet aan de gestelde voorwaarde van last heeft voldaan. Hieruit volgt dat er dan ook geen recht is op gewaarborgde gezinsbijslag. De wetgeving is van openbare orde daar het de sociale zekerheid raakt zodat deze strikt moet toegepast worden. In verband met de bedoeling van de wetgever, voegt het Hof er nog aan toe, dat de wetgeving alle kinderen bedoelt **die aan de voorwaarden voldoen.**

Het kind moet dus ten laste zijn van de appellante waarmee wordt bedoeld dat zij voor meer dan de helft bijdraagt in het onderhoud van het kind. In casu stond SESO in voor de opvang van moeder én kind, zodat er niet werd voldaan aan één van de vereiste voorwaarden.

Louter ter informatie verwijst het arbeidshof nog naar de door de Rijksdienst meegedeelde rechtspraak waarin een zelfde standpunt wordt gehuldigd aan beide kanten van de taalgrens (Arbeidsrechtbank Antwerpen 18 november 2011, onuitgeg.; Arbeidsrechtbank Brussel 25 november 2008, onuitgeg.; Arbeidsrechtbank Brussel 3 augustus 2007, onuitgeg.; Arbeidsrechtbank Mons 23 november 2011; Arbeidsrechtbank Oudenaarde 5 maart 2012)

Het hoger beroep is bijgevolg ontvankelijk doch ongegrond.

Het vonnis van de eerste rechter dient dan ook bevestigd te worden in al zijn beschikkingen.

4.5 Arrest van het Arbeidshof te Bergen van 23 april 2013 (G.B. vs. RKW, A.R. 2009/AM/21778) (Verdwenen echtgenote – Overlijden – Verjaringstermijn – Beperkingen van hoger beroep)

Onuitgegeven

Op 5 mei 1973 is de heer G.B. met mevrouw E.B. gehuwd. Ze kregen vier kinderen. Het koppel ging in 1984 uit elkaar en de kinderen werden door hun vader opgevoed.

Op 13 september 1989 werd de verdwijning vastgesteld van mevrouw E.B.

In 2001 heeft de heer G.B. een echtscheidingsprocedure opgestart op grond van vijf jaar feitelijke scheiding.

Op 14 juni 2005 werd hij door de politie gevraagd om een lijk te identificeren waarvan vermoed werd dat het mevrouw E.B. was. Op 3 februari 2006 werd via DNA-tests bevestigd dat het inderdaad om mevrouw E.B. ging.

Het laatste rechtgevende kind is niet rechtgevend meer vanaf 31 juli 1999, een hele tijd voordat de heer G.B. op de hoogte is van het overlijden van mevrouw E.B.

Op 3 september 2008 dient de heer G.B. een verzoekschrift in bij de arbeidsrechtbank van Charleroi tegen het kinderbijslagfonds UCM om een voorschot te bekomen van 5000 EUR, namelijk het verschil tussen de door hem ontvangen kinderbijslag tegen de gewone schaal en de kinderbijslag tegen de verhoogde wezenschaal waarop hij recht meent te hebben vanaf 2 oktober 1989, de maand na de verdwijning van zijn echtgenote.

Op 15 december 2008 dient hij een tweede vordering in tegen de beslissing van het bevoegde fonds d.d. 27 november 2008 tot weigering van zijn aanvraag om verhoogde wezenbijslag vanaf 2 oktober 1989 en dit op basis van het feit dat de in artikel 120 Kinderbijslagwet Werknemers bepaalde verjaringstermijn van vijf jaar verstreken is.

De eerste rechter, die de twee aanvragen samenvoegt, verklaart dat ze verjaard zijn.

De heer G.B. gaat in beroep tegen die beslissing.

Hij voert aan dat hij geen verhoogde wezenbijslag kon aanvragen zolang hij niet wist dat de moeder van de rechtgevende kinderen overleden was en dat de verjaringstermijn dus maar kan beginnen lopen vanaf

14 juni 2005. Hij wijst er eveneens op dat hij het kinderbijslagfonds mondeling om uitleg gevraagd heeft toen ze verdwenen was.

Het fonds geeft aan dat het pas op de hoogte werd gebracht van de verdwijning van mevrouw E.B. toen de heer G.B. zijn eerste vordering tegen hem had ingediend en dat het recht verjaard is sinds ten minste 2005, terwijl de eerste aanvraag in 2008 werd ingediend.

De verjaring

Vanaf de verdwijning van mevrouw E.B. kon de heer G.B. verhoogde wezenbijslag krijgen via de afwezigheidsprocedure. Het fonds wijst erop dat het alle gegevens over die procedure bezorgd zou hebben mocht het op de hoogte gebracht zijn van de verdwijning van mevrouw E.B. Het benadrukt bovendien dat de rechthebbende en de bijslagtrekkende de bevoegde kinderbijslaginstelling onmiddellijk op de hoogte moeten stellen van alle elementen die een wijziging van de toekenning of de betaling van gezinsbijslag met zich zouden kunnen brengen. De verdwijning van mevrouw E.B. was een dergelijk element dat geleid zou hebben tot de toekenning van de verhoogde wezenbijslag via de afwezigheidsprocedure. De verjaringstermijn zou eveneens opgeschort zijn.

Het had eveneens op de hoogte gebracht moeten worden van de nieuwe echtelijke situatie van de heer G.B. Hij had dan zijn rechten kunnen behouden en de verjaringstermijn zou opgeschort zijn.

Rekening houdend met het voorgaande is het eerste verzoekschrift van de heer G.B. de eerste oorzaak van schorsing van de verjaringstermijn. Volgens een arrest van het Hof van Cassatie van 30 juni 2006 is er immers geen algemeen rechtsprincipe op basis waarvan de verjaringstermijn niet loopt tegen hem die geen rechtsvordering kan instellen omdat de wet het hem belet.

Het hof van beroep bouwt verder op die redenering en zegt dat de onmogelijkheid om te handelen wegens een feitelijke omstandigheid nooit de schorsing van de verjaringstermijn met zich brengt aangezien die onmogelijkheid niet uit de wet voortvloeit.

Het Hof besluit dat geen van de rechtgevende kinderen recht had op kinderbijslag na 31 augustus 1999 en dat, aangezien de eerste aanvraag om verhoogde wezenbijslag op 3 september 2008 werd ingediend (de vordering van de heer G.B.), de aanvraag wel degelijk verjaard is en dat het hoger beroep dus ongegrond is.

4.6 Arrest van het Arbeidshof te Brussel van 5 september 2013 (L.D. vs. RKW, A.R. 2010/AB/1171) (Onverschuldigd bedrag terug te betalen aan de RKW – Geen overschrijding van de inkomensgrens)

Onuitgegeven

In zijn arrest van 28 februari 2013 heeft het arbeidshof van Brussel zich uitgesproken in het geschil over de gevolgen van de opheffing van artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 voor de inkomensgrens waarboven geen sociale toeslag toegekend wordt (artikel 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 26 oktober 2004).

Het hof had tevens besloten tot een heropening van de debatten om het bedrag te bepalen dat mevrouw L.D. diende terug te betalen.

Daarbij moet benadrukt worden dat er twee [onuitgegeven] tegenstrijdige stellingen waren:

De Rijksdienst voerde namelijk een nieuw rechtsmiddel aan gebaseerd op artikel 48, vierde lid Kinderbijslagwet Werknemers waarin staat: *“Iedere gebeurtenis die een wijziging van het bedrag van de kinderbijslag impliceert, geeft aanleiding tot de toekenning van het gewijzigd bedrag van kinderbijslag vanaf de eerste dag van de maand die volgt op deze tijdens welke deze gebeurtenis zich heeft voorgedaan.”*

Daaruit volgt volgens de Rijksdienst dat de opheffing van artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 een gebeurtenis is die leidt tot een wijziging van de kinderbijslag en dat, zelfs als de gezinsinkomsten niet hoger zijn dan de inkomensgrens die volgens de formule van het hof¹ herberekend is, de onverschuldigde betaling voor januari [niet]² teruggevorderd kan worden omdat de wijziging aan de regelgeving in werking trad op de eerste dag van de maand na die waarin de gebeurtenis plaatsvond, namelijk 1 februari 2010.

Maar het arbeidshof deelt het standpunt van de Rijksdienst niet en baseert zijn argumentatie op het vijfde lid van diezelfde bepaling waarin staat: *“In afwijking van het vierde lid vangt de toekenning van de kinderbijslag aan vanaf de eerste dag van de maand waarin een indexering plaatsvindt of een nieuw voordeel ingesteld wordt bij of krachtens de wet.”*

Daaruit volgt volgens het hof dat de verhoging van de inkomensgrens als gevolg van de opheffing van artikel 213, derde lid van het koninklijk besluit van 3 juli 1996 geïnterpreteerd moet worden als een nieuw voordeel dat uit de wet voortvloeit en dat het dus niet gerechtvaardigd is om de wijziging van het verschuldigde bedrag dat daardoor ontstaat, met een maand uit te stellen. Met de verhoging van de inkomensgrens moet dus rekening gehouden worden vanaf 1 januari 2010.

We betreuren echter dat het hof in zijn argumentering niet meer gemotiveerd heeft in welke zin de opheffing van een bepaling geïnterpreteerd kan worden als een voordeel dat voortvloeit uit de wet.

¹ Volgens het hof is de inkomensgrens de maximale invaliditeitsuitkering per dag voor een werknemer met personen ten laste zoals bepaald in het koninklijk besluit van 3 juli 1996, vermenigvuldigd met 27 en vermeerderd met 233,52 euro. Dat bedrag is gekoppeld aan de spilindex 103,14 (basis 1996 = 100) en varieert volgens artikel 76bis, §§ 1 en 3 van de samengeordende wetten van 19 december 1939 betreffende de kinderbijslag voor loonarbeiders.

² Het hof lijkt een materiële fout te hebben gemaakt. De Rijksdienst voerde namelijk aan dat het onverschuldigde bedrag voor januari wel teruggevorderd kon worden gezien de datum van inwerkingtreding van de wijziging aan de regelgeving, en niet omgekeerd zoals in het arrest staat.

5 Arbeidsrechtbanken

5.1 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Charleroi van 9 januari 2013 (S. en Z. vs. K. 41, A.R. 11/1292/A) (**Arbeidsongeschiktheid voor 66% - Verlies van toeslag – Discriminatie**)

Onuitgegeven

De heer S. en mevrouw Z. hebben een verzoekschrift ingediend bij de arbeidsrechtbank van Charleroi tegen een beslissing van het kinderbijslagfonds U.C.M. om een onverschuldigde betaling terug te vorderen. Het onverschuldigde bedrag bedraagt €537,79 en is het verschil tussen de gewone bijslag van artikel 40 Kinderbijslagwet Werknemers en de hogere kinderbijslag van artikel 50ter Kinderbijslagwet Werknemers die toegekend wordt aan een rechthebbende die door de FOD Sociale Zekerheid voor minstens 66 % arbeidsongeschikt verklaard is. De voorwaarden voor de hogere kinderbijslag waren namelijk niet meer vervuld omdat de voormelde personen een beslissing tot werkhervatting kregen en ze nu voorlopig een werkloosheidsuitkering krijgen.

De betrokkenen hebben ook een verzoekschrift ingediend bij dezelfde rechtbank tegen die twee beslissingen tot werkhervatting.

De rechtbank heeft nog geen uitspraak over het geschil gedaan.

De eisers roepen in dat ze langdurig ziek zijn en dat ze nog altijd door de FOD Sociale Zekerheid voor meer dan 66 % ongeschikt verklaard zijn. Ze werpen een discriminatie in de Kinderbijslagwet Werknemers op omdat volgens die wet geen toeslag wordt toegekend aan ouders die door de FOD Sociale Zekerheid als ongeschikt erkend zijn in het kader van de regelgeving betreffende personen met een handicap die geen invaliditeitsuitkering ontvangen omdat ze voorlopig andere sociale uitkeringen krijgen.

Ze vinden dus dat er geen reden is om de uitkomst van de verzoekschriften tegen de FOD Sociale Zekerheid af te wachten.

De rechtbank zelf besluit dat de artikelen 56§2, 56quater en 56quinquies Kinderbijslagwet Werknemers niet tot doel hebben om een toeslag op de kinderbijslag toe te kennen rekening houdend met alle situaties van langdurige ziekte die invloed hebben op het inkomen van de ouders en dat de wetgever weliswaar de bedoeling had om verhoogde kinderbijslag toe te kennen aan bepaalde kinderen van wie de ouders arbeidsongeschikt zijn, maar hij heeft de betaling van die toeslagen aan strikte voorwaarden onderworpen. Bijgevolg tonen de eisers niet aan dat ze gediscrimineerd worden op basis van de Kinderbijslagwet Werknemers.

Tot slot stelt de rechtbank vast dat de uitkomst van de twee verzoekschriften tegen de FOD Sociale Zekerheid effect kan hebben op het huidige verzoekschrift en beslist ze de uitspraak op te schorten.

5.2 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Aarlen van 12 februari 2013 (M.S. vs. UCM, R.G. 11/112/A) (Terugvordering onverschuldigd bedrag – Samenloop van Europese rechten – Voorrang van de staat waarin iemand een beroepsactiviteit uitoefent)

Onuitgegeven

De moeder heeft van juni 2002 tot december 2006 kinderbijslag van een Belgisch kinderbijslagfonds ontvangen. In december 2006 wordt aan dat kinderbijslagfonds meegedeeld dat de vader van de kinderen in die periode in het Groothertogdom Luxemburg werkte. Zij werkte niet want ze kreeg een ziekte- en invaliditeitsuitkering van het RIZIV.

De moeder kon dus een recht op kinderbijslag verkrijgen in België en de vader kon een recht op kinderbijslag verkrijgen in Luxemburg. Er was dus een samenloop van rechten van twee lidstaten van de Europese Unie.

Volgens artikel 68 van Europese verordening 883/2004 van 29 april 2004, waarmee de coördinatie van de socialezekerheidsregelingen verzekerd wordt, heeft het land waarin iemand een beroepsactiviteit uitoefent voorrang bij dergelijke gevallen van samenloop van rechten. In dit geval zou dus recht verkregen moeten zijn op basis van de beroepsactiviteit van de vader in Luxemburg en niet op basis van de uitkering voor de moeder van het RIZIV.

In die periode heeft de moeder dus kinderbijslag ontvangen waar ze geen recht op had. Het kinderbijslagfonds vordert de onverschuldigd betaalde kinderbijslag terug.

De rechtbank vindt dat het fonds geen fouten begaan heeft en dat de kinderbijslag daadwerkelijk onverschuldigd betaald werd aangezien het recht in Luxemburg verkregen zou moeten zijn. De moeder wordt veroordeeld tot het betalen van de door het fonds teruggevorderde kinderbijslag.

5.3 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Bergen van 12 februari 2013 (G.K. vs. Fonds 41 en de FOD Sociale Zekerheid, A.R. 11/1602/A) (Rechtgevend kind studeert in de VSA – Geen recht op kinderbijslag – Algemeen rechtsprincipe van de scheiding der machten)

Onuitgegeven

Het rechtgevend kind T.D., geboren op 3 mei 1988, studeert sinds 2006 in de VSA. Volgens artikel 52 van de Kinderbijslagwet is er geen recht op kinderbijslag voor kinderen die worden opgevoed of onderwijs volgen in het buitenland. Fonds nr. 41 diende bij de FOD Sociale Zekerheid een aanvraag om afwijking in voor het kind T.D. dat in het buitenland studeerde. Artikel 52, tweede lid van de Kinderbijslagwet bepaalt immers dat de minister van Sociale Zaken of zijn afgevaardigde in behartigenswaardige gevallen een afwijking kan toestaan van de voorwaarde van verblijf op Belgisch grondgebied.

Na onderzoek van de aanvraag nam de minister een ongunstige beslissing omdat het kind sinds 1 februari 2011 geschrapd was uit het bevolkingsregister wegens vertrek naar het buitenland.

Het fonds stopte dan ook met kinderbijslag te betalen vanaf 31 januari 2011 en deelde dit mee aan mevrouw G.K. met een brief van 21 februari 2011. Zij diende daarop een verzoekschrift in tegen de FOD Sociale Zekerheid en tegen het fonds.

In zijn vonnis verwijst de arbeidsrechtbank naar het schriftelijk advies van de arbeidsauditeur. Die is van mening dat de bijslagtrekkende niet beschikt over een subjectief recht omdat kinderbijslag in principe niet verschuldigd is bij studies buiten de Europese Economische Ruimte. De arbeidsrechtbank kan de administratie zijn evaluatiebevoegdheid niet ontnemen, noch zich in de plaats stellen van de administratie, noch beslissen over het al dan niet bestaan van een afwijking zonder een inbreuk te plegen op het **algemeen rechtsprincipe van de scheiding der machten**. De arbeidsrechtbank mag zo zijn eigen evaluatie van het behartenswaardig geval niet stellen in de plaats van die van de minister van Sociale Zaken of zijn afgevaardigde. Hij mag de wettelijkheid van de aangevochten beslissing controleren en onderzoeken of de minister of zijn afgevaardigde hun bevoegdheid niet onredelijk of arbitrair uitoefenden, of in strijd met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, maar daar houdt zijn bevoegdheid op. Dit geldt ook voor de interpretatie van het begrip behartigenswaardig geval.

Ook al werd het rechtgevend kind maar tijdelijk geschrapt uit het bevolkingsregister, die schrapping vloeit ten slotte wel voort uit een gebrek aan voorzorg van het kind of van zijn ouders.

Op basis hiervan is de arbeidsrechtbank van mening dat de vraag niet gegrond is.

5.4 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Kortrijk van 10 april 2013 (M.D. vs K. 19, AR 12/1043/A) (Verzoekschrift in het Frans - Gebrekkige motivering van de administratieve beslissing)

Onuitgegeven

In casu deelde het kinderbijslagfonds K.19 aan eiseres, mevrouw M.D. mee dat ze gehouden is tot terugbetaling van een bedrag van 3.464,89 euro, met volgende motivering:

"*Motif(s):*

Les conditions pour prétendre aux allocations familiales ne sont pas remplies pour [J.D.]. Cet enfant suit depuis 01/09/2010 un enseignement qui ne répond pas aux normes de base (Art. 62, §3)."

Tegen voormelde beslissing stelde mevrouw M.D. beroep in. Het verzoekschrift was opgesteld in het Frans.

1. Verzoekschrift in het Frans

Conform de wet van 25 juni 1935 betreffende het taalgebruik in gerechtszaken, dient in principe een anderstalig verzoekschrift in een ééntalig rechtsgebied nietig verklaard te worden.

Een migrerend EU-werknemer is echter in de mogelijkheid in zijn taal voor elke rechtbank in een EU-lidstaat geldig een verzoekschrift in te dienen op grond van artikel 84, punt 4 van de EEG-Verordening 1408/71 (thans vervangen door artikel 76, punt 7 van de EU-Verordening 883/2004) voor geschillen inzake een sector geregeld door voormelde verordening.

Het in het Frans opgesteld verzoekschrift is bijgevolg geldig.

2. Motivering van de administratieve beslissing

Conform de **wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen** dienen beslissingen afdoende te worden gemotiveerd en moet de juridische en feitelijke overwegingen worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen, wat betekent dat de sociaal verzekerde, zonder het dossier te moeten raadplegen, weet of kan weten wat hem ten laste wordt gelegd. Bovendien moet de inhoud van de beslissing hem toelaten met kennis van zaken te oordelen of hij al dan niet tegen de genomen beslissing in beroep zal gaan.

In geval van niet-naleving van voormelde **substantiële vormvereiste**, kan de rechter beslissen om de onwettige beslissing nietig te verklaren.

De rechter is van oordeel dat de motivering van de door K.19 genomen beslissing in casu niet afdoende is. Er werd niet duidelijk vermeld aan welke normen het gevolgde onderwijs niet voldoet. Een loutere verwijzing naar een artikel van een niet nader bepaalde reglementering is allesbehalve voldoende.

De bestreden beslissing werd vernietigd door de arbeidsrechtbank **wegens gebrek aan afdoende motivering**.

5.5 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Nijvel van 23 juli 2013 (RKW vs D.J., AR nr. 12/921/A) (**Gewaarborgde gezinsbijslag – Bestaansmiddelen oncontroleerbaar**)

Onuitgegeven

De heer D. komt in februari 2011 terug in België wonen. Hij is getrouwd en zijn echtgenote werkt niet. Op 18 mei 2011 vraagt hij bij fonds 99 gewaarborgde gezinsbijslag aan voor zijn zoon J.D. (°29/07/2006).

De heer D., die ook niet werkt, verklaart dat hij 1.200 EUR financiële hulp per maand van zijn familie krijgt.

Conform artikel 3 van de wet van 20 juli 1971 tot instelling van gewaarborgde gezinsbijslag vraagt fonds 99 de heer D. verschillende keren naar de aard en de werkelijke gezinsinkomsten.

Hoewel alle wijzigingen van de inkomsten die het recht op gewaarborgde gezinsbijslag zouden kunnen doen verliezen onmiddellijk aan het kinderbijslagfonds moeten worden meegedeeld, krijgt het geen antwoord.

Vanaf juni 2011 ontvangt de heer D. de IGO (inkomensgarantie voor ouderen).

In oktober 2011 wordt hij zelfstandige.

Op 16 januari 2012 beslist fonds 99 om de gewaarborgde gezinsbijslag niet langer toe te kennen omdat de gezinsinkomsten oncontroleerbaar zijn.

Op 6 juni 2012 vraagt het fonds aan de heer D. een verklaring van einde betaling van het Spaanse kinderbijslagfonds, het netto maandelijks bedrag van zijn rustpensioen en het overlevingspensioen en het bedrag van de andere verkregen voordelen.

Vanaf 1 januari 2013 is de echtgenote van de heer D. zelfstandige en wordt dus haar recht op kinderbijslag onderzocht.

De heer D. brengt bovendien fonds 99 op de hoogte van een geschil dat hangende is voor de arbeidsrechtbank van Brussel over een aanvraag tot tussenkomst van het OCMW voor de periode van 2 augustus 2012 tot 31 december 2012.

De rechtbank bakent vijf periodes af waarover geoordeeld moet worden en beslist het volgende:

van 1 februari 2011 tot 30 juni 2011: De heer D. bevindt zich in België met zijn zoon maar legt geen documenten voor waaruit afgeleid kan worden hoe hij werkelijk zijn gezin onderhoudt. Zoals fonds 99 benadrukt is het recht op gewaarborgde gezinsbijslag echter een residuaire recht waarbij de aanvrager zijn inkomsten en zijn lasten met zekerheid moet kunnen aantonen. De rechtbank stelt vast dat dat hier niet het geval is en er dus geen recht op gewaarborgde gezinsbijslag is.

van 1 juli 2011 tot 30 september 2011: De heer D. ontvangt de IGO en de gewaarborgde gezinsbijslag moet dus toegekend worden (inkomsten controleerbaar).

van 1 oktober 2011 tot 31 juli 2012: De heer D. is zelfstandige. Aangezien de inkomsten oncontroleerbaar zijn, kan het recht op gewaarborgde gezinsbijslag echter niet toegekend worden.

van 1 augustus 2012 tot 31 december 2012: De rechtbank schort de beslissing op, rekening houdend met het geschil dat hangende is voor de arbeidsrechtbank van Brussel.

vanaf 1 januari 2013: Mevrouw D. is zelfstandige en heeft dus recht op kinderbijslag in de regeling voor zelfstandigen.

5.6 Vonnis van de Arbeidsrechtbank van Luik van 12 september 2013 (A.K. vs RKW, AR nr. 390.665) (Kinderen opgevoed in het buitenland – Aanvraag tot verzaking aan de terugvordering van een onverschuldigd bedrag – Kwade trouw van de debiteur)

Onuitgegeven

In een brief van 7 februari 2007 heeft fonds 99 een beslissing aan mevrouw A.K. betekend tot terugvordering van in totaal 12.320,40 EUR onverschuldigde kinderbijslag die ze van 1 september 2005 tot 30 juni 2006 ontvangen heeft. De kinderbijslag was onverschuldigd omdat haar zes kinderen toen niet in België verbleven (artikel 52 KBW).

Mevrouw K. heeft niet op die brief gereageerd.

In juni 2006 is ze met haar kinderen terug naar België gekomen om van haar zevende kind te bevallen.

Fonds 99 heeft toen het kraamgeld volledig ingehouden, waardoor het onverschuldigd bedrag tot 10.254,87 EUR werd teruggebracht.

Met een brief van 9 juli 2007 heeft haar echtgenoot een aanvraag tot verzaking aan de terugvordering van de schuld ingediend bij fonds 99.

Op 29 oktober 2007 heeft het fonds die aanvraag geweigerd omdat de aanvraag niet door de bijslagtrekkende – en dus door de debiteur – werd ingediend en omdat zij en haar kinderen bovendien niet langer in België gedomicilieerd waren.

Met een brief van 9 februari 2009 heeft mevrouw K. dan zelf een aanvraag tot verzaking ingediend op basis van het feit dat ze zich in een onzekere financiële situatie bevond en dat ze bovendien in België verbleef in de vakantie.

Mevrouw K. heeft overigens geen verzoekschrift tegen de beslissing tot terugvordering van het onverschuldigd bedrag ingediend.

Fonds 99 heeft de aanvraag geweigerd omdat mevrouw K. het fonds niet op de hoogte gebracht heeft van haar vertrek met haar kinderen naar Egypte terwijl ze wist dat die informatie een negatieve invloed zou kunnen hebben op de toekenning van de kinderbijslag. Daardoor kan ze dus niet als te goeder trouw beschouwd worden.

Mevrouw K. heeft dan beroep aangetekend tegen die beslissing en fonds 99 heeft een tegeneis ingediend.

De rechtbank heeft toen de interne wettelijkheid van de weigering tot verzaking en de motivering van fonds 99 onderzocht. Fonds 99 heeft zijn beslissing tot weigering gemotiveerd door aan te voeren dat mevrouw K. te kwader trouw was. Ze heeft het fonds immers niet tijdig van haar vertrek naar Egypte op de hoogte gebracht.

Mevrouw K. vindt dat ze haar verplichting tot informeren wel vervuld heeft en verwijst daarbij naar een e-mail en een brief die naar fonds 99 werden verstuurd.

In de e-mail van 6 april 2005 brengt de heer A. fonds 99 op de hoogte dat hij van plan is om samen met de drie oudste kinderen naar Egypte te vertrekken. Daarom vraagt hij of er een overeenkomst bestaat tussen België en Egypte waardoor hij kinderbijslag kan blijven ontvangen.

Fonds 99 heeft daarop geantwoord dat dat niet het geval is.

In de brief van 26 juli 2005 brengt mevrouw K. fonds 99 op de hoogte dat de heer A. vanaf dan gezinshoofd is.

Volgens mevrouw K. toont dat aan dat het fonds op de hoogte was van haar vertrek naar Egypte en dat ze het in ieder geval niet proberen te verzwijgen heeft.

De rechtbank kan haar daar echter niet in volgen. Uit de e-mail van 6 april 2005 blijkt immers dat de betrokkenen wel degelijk op de hoogte waren van de gevolgen van hun vertrek voor de toekenning van de kinderbijslag.

In de brief van 26 juli 2005 wordt fonds 99 ook nergens op de hoogte gebracht van een vertrek, enkel van een wijziging van het gezinshoofd.

In een brief van 9 juli 2007 heeft de heer A. bovendien bevestigd dat het gezin pas uit het bevolkingsregister geschrapt werd in april 2007.

Rekening houdend met die gegevens beslist de rechtbank dat de goede trouw van mevrouw K. helemaal niet werd aangetoond, dat de weigering van de aanvraag tot verzaking steunt op een grondige analyse van het dossier door fonds 99 en dat de weigering en de tegeneis dus gegrond zijn.

6 Andere